

בע"א (טבריה) 34437-08-17 - חיים בן שטרית נ' עירית טבריה - מחלקת החנייה

בע"א (טבריה) 34437-08-17 - חיים בן שטרית נ' עירית טבריה - מחלקת החנייה
בע"א (טבריה) 34437-08-17
חיים בן שטרית
נגד

עירית טבריה - מחלקת החנייה
באמצעות עו"ד רביבו
בית משפט השלום בטבריה
[29.10.2017]

כבוד השופט יריב נבון
החלטה

לפניי בקשת המבקש לביטול הודעות תשלום קנס, אשר עניין שני דו"חות חנייה - הראשון מיום 9.9.1996 ומספרו 24257438, והשני מיום 4.8.2003 ומספרו 63363519 (להלן: "הדוחות"), וזאת בשל טענתו לפיה העבירות נשוא הדו"חות התיישנו.
טענות הצדדים:

1. בבקשתו, עותר המבקש כי בית המשפט יורה על ביטול הקנסות נשוא הדו"חות מחמת התיישנות, וכן יורה על ביטולם של הליכי הגבייה אשר בוצעו בגין אי תשלום הקנסות והסרת העיקול שהוטל על ידי המשיבה. המבקש טוען כי מעולם לא קיבל את הדוחות ואף לא קיבל התראה או הודעה בדבר קיומם, ולמעשה נודע לו על כך לראשונה ביום 21.8.2008, לאחר שקיבל הודעה מטעם המשיבה על ביצוע פעולות גבייה בשל החוב האמור. המבקש טוען כי הכתובת אליה על פי הנטען נשלחו הודעות תשלום הקנס אינה מדויקת. לדבריו הוא מתגורר בבנין בו 3 כניסות ו- 31 דיירים ומעולם לא קיבל את הודעות התשלום לכתובת מגוריו. לטענתו אישורי המשלוח שהוצגו על ידי המשיבה לעיון בית המשפט אינם מספקים, ובאשר לדו"ח הראשון מחמת רשות הדואר עולה כי זה התקבל למשלוח בדואר בשנת 1995, דהיינו עובר לביצועה של העבירה, ולכן לא ניתן להסתמך על אישור זה. לדבריו, בעקבות תכתובת בינו לבין המשיבה לאחר שנודע לו דבר החוב, ולבקשת המשיבה, המציא לידיה אישור מטעם משרד הרישוי ובו מופיעה כתובת שונה מזו אליה נשלחו הודעות תשלום הקנס. בבקשתו פירט המבקש את השתלשלות העניינים, את התכתובות הרבות בינו לבין המשיבה והוסיף וטען כי על אף דרישותיו הרבות המשיבה לא טרחה להמציא לידיה את האישור המלמד על כך שהודעות התשלום נשלחו לכתובת מגוריו.

2. המשיבה השיבה כי יש לדחות את הבקשה על הסף מחמת שיהיו ניכר בהגשתה, היעדר תצהיר תומך ואף לגופו של עניין. לטענתה, המבקש לא הציג כל טעם המצדיק קבלת סעד. הודעות תשלום הקנס נשלחו למבקש בדואר רשום, בהתאם לכתובת המעודכנת במשרד הרישוי, כנדרש במועדים הרלוונטיים. המבקש ידע אודות קיומם של הדוחות לכל הפחות משנת 2008, עת פנה למשיבה בכתב, כפי שאף אישר בבקשתו. בין השנים 2008 - 2010, במסגרת ההתכתבות בין המבקש ועורכי דינו לבין המשיבה בכל הנוגע לקיומו של החוב, אף הומצאו לו, על פי דרישתו, אישורי משלוח הודעות התשלום בדואר רשום דבר המקים את "חזקת המסירה", אך הוא בחר להתעלם מכך ולא שילם את מלוא חובו. המבקש קיבל במהלך השנים דרישות תשלום שונות ואף הוטל עיקול אך אף מכך בחר המבקש להתעלם ונמנע מהסדרת חובו למשיבה. מאחר והמבקש לא הניח תשתית עובדתית לפיה אם לא יינתן הסעד המבוקש ייגרם לו נזק בלתי הפיך, ולנוכח העובדה כי טענותיו משוללות יסוד, עותרת המשיבה לדחות את בקשתו ולחייבו בהוצאות דיון:

3. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה וכן במסמכים המצורפים לה, ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים בפניי ביום 17.9.17, החלטתי לדחות את הבקשה.
4. עבירות החניה שבגינן ניתנו הדוחות, הינן עבירות קנס מסוג ברירת משפט, כאמור בסעיף 228 (א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ); ועל עבירות אלה חלות הוראות סעיפים 228-230 לחסד"פ. הליך של ברירת משפט נפתח בהמצאה כדן של הודעת תשלום קנס המפרטת, בין היתר, את העבירה ואת שיעור הקנס שנקבע לה, כעולה מהוראות סעיף 228(ב) לחסד"פ. הודעה זו היא מסמך קונסטטטיבי ומסירתה לנאשם פותחת את ההליך הפלילי נגדו (רע"פ 7752/00 ניר נ' מדינת ישראל, (15.5.02)).
5. תקנה 41(א) לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 (להלן: "התקנות") קובעת כי בעבירות קנס של העמדת רכב במקום שהעמדתו אסורה לפי חיקוק, מותר להצמיד לרכב הודעה על מעשה העבירה. במידה ולא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה ובעל הרכב לא ביקש להישפט, על הרשות החובה להמציא הודעת תשלום קנס חדשה בהתאם להוראות תקנה 41(ב) לתקנות הקובעת כך: "לא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה שהוצמדה לרכב ולא ביקש בעל הרכב להישפט תוך אותו מועד, תומצא לבעל הרכב הרשום ברשות הרישוי הודעת תשלום קנס חדשה". עבירת הקנס הינה עבירה מסוג "ברירת משפט" שהיא עבירת חטא ועל כן מתיישנת תוך שנה מיום ביצועה. על כן, נדרשת המשיבה להמציא למבקש את הודעת תשלום הקנס, בדואר רשום - בתוך שנה מיום ביצוע העבירה (סעיף 225 א(א) לחסד"פ). במילים אחרות, כל שעל הרשות לעשות הוא לשלוח הודעה בדואר רשום ולהודיע על קיום העבירה, או אז עובר הנטל על כתפי הנאשם להוכיח כי לא קיבל את ההודעה לידי.
6. הרציונל העומד בבסיס התיישנות העבירה הינו, בין היתר, הרצון לגרום לרשויות לפעול ביעילות ותוך זמן סביר, הרצון כי זיכרון העדים לאירוע יהיה טרי וכי חומר הראיות יהיה נגיש. לצד אלה עומד הצורך לקצר את משך ההליכים, כך שעל הרשות להודיע לאזרח על ביצוע העבירה תוך שנה מיום ביצועה.
7. סעיף 237 (א) לחסד"פ קובע כי: "א). מסמך שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצאתו תהיה באחת מאלה: (1). במסירה לידי; ובאין למצאו במקום מגוריו או במקום עסקו - לידי בן משפחתו הגר עמו ונראה שמלאו לו שמונה עשרה שנים, ובתאגיד ובחבר בני-אדם - במסירה במשרדו הרשום או לידי אדם המורשה כדן לייצגו; (2). במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה; בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה."
- תקנה 44 א' לתקנות מוסיפה על הוראה זו וקובעת חזקת המסירה, וזו לשונה: "בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א' לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לעניין עבירות קנס כאילו הומצאה כדן גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל."
8. בכל הנוגע לחזקת המסירה, ראו לעניין זה רע"א 5255/11, ו - 5431/11 עיריית הרצליה ואח' נ' אברהם חנוך כרם (ניתן ביום 11.6.2013) (להלן: "עניין עיריית הרצליה"):

- "בבסיס חזקות המסירה בדואר עומד טעם כפול: האחד עניינו בחובה החוקית של כל תושב לעדכן את מרשם האוכלוסין על כל שינוי במענו (סעיפים 2(א)(11) ו-17 לחוק מרשם אוכלוסין; לענין חובת חברה לעדכן על שינוי במענה הרשום ראו סעיף 123(ב) לחוק החברות, התשנ"ט-1999). הטעם השני טמון בניסיון החיים והשכל הישר המלמדים כי מסמך שנשלח בדואר מגיע ליעדו ברוב המקרים (ראו: ע"א 3613/97 אזוב נ' עיריית ירושלים, פ"ד נו(2) 787, 805-806 (2002) (להלן: ענין אזוב)). המחוקק קבע כי שילוב טעמים אלה מצדיק לקבוע כממצא עובדתי שמסמך שנשלח בהתאם לחיקוק הרלוונטי (דואר רשום עם אישור מסירה כשמדובר במסמכים המומצאים לפי חוק סדר הדין הפלילי; ודואר רגיל כשמדובר בפקודת המיסים (גביה)) - הגיע ליעדו; ודי בכך כדי לכוון ידיעה קונסטרוקטיבית של הנאשם או החייב על אודות ההליכים המתנהלים נגדו. עוד מלמד הניסיון כי מקום שהודעה לא נדרשה במען שאליו נשלחה, ברגיל נעוץ הטעם לכך בנמען. אפשרות אחת היא שהנמען שינה את כתובתו בלא לקיים את החובה לעדכן את מרשם האוכלוסין; אפשרות אחרת היא שהנמען לא דרש את ההודעה מטעמים שונים הקשורים בו, ובכללם ניסיון לחמוק מתשלום. בשני מצבים אלה קבע המחוקק כי יש לראות בנמען כמי שקיבל את המסמך שנשלח אליו. זוהי קביעה נורמטיבית הזקוקת לחובת הנמען אי-קיום חובות המוטלות עליו מכוח הדין לעדכן כתובת ולדרוש דואר רשום ששלחה אליו רשות מוסמכת."
9. חזקת המסירה שבתקנה נסמכת על ניסיון החיים, ועל ההנחה שמסמך - ובפרט מסמך שנשלח בדואר רשום - התקבל אצל הנמען (ור' לענין זה סעיף 57 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971; ע"א 3744/94 אבן הבונים בע"מ נ' ארבל הנדסה וקבלנות (1984) ואח' פ"ד נ(59) 5, 65; בג"צ 207/89 מלכה נ' שר המשפטים ואח' פ"ד מד' 129 (4) וכן ר' ע"א 3613/97 דליה אזוב נ' עיריית ירושלים [פורסם בבנו]).
10. חזקה זו משתלבת במגמת המחוקק בחסד"פ לקבוע סדרי דין מקלים יותר בעבירות קנס, הנחשבות כקלות, ומאזנת בין הצורך להגן על זכויות הנאשם, כי הודעת תשלום הקנס תגיע לידי ותינתן לו האפשרות לשלמו או לבקש להישפט, ובין ההתחשבות ביכולותיה ובאמצעיה של הרשות המקומית לפעול כדין בכל הקשור להמצאת אלפי דוחות חניה לנמעניהם (ראו ב"ש 1517/05 מגן נ' עריית גבעתיים).
- מן הכלל אל הפרט:
11. בתגובה לטענת המבקש לפיה הוא לא קיבל לידי כל הודעת תשלום קנס בנוגע לעבירות החנייה נשוא בקשה זו טענה המשיבה כי הודעות התשלום נשלחו בדואר רשום לכתובתו של המבקש, כפי שעודכנה באותה עת במשרד הרישוי, בהתאם למספר הרכב בו בוצעו העבירות, וזאת תוך שנה מיום ביצוען של העבירות ולכן העבירות לא התיישנו. המשיבה הסתמכה בהקשר זה על תדפיסים אשר צורפו לתצהירה של גב' עדנה שמחה, פקידה ראשית במחלקת חנייה בעירייה, התומך בטענותיה, וכן צורפה לו "רשימת דברי דואר רשום" (נספחים א' ו ב' לתצהיר), ממנה עולה כי הודעות תשלום הקנס בגין שני הדו"חות הנ"ל נשלחו בדואר רשום לכתובתו של המבקש ברחוב אצ"ל 364 בקרית שמונה, וזאת במועד המצוין על גבי התדפיסים במהלך חודש דצמבר 1996 ודצמבר 2003.
12. אם כן, השאלה העולה במקרה זה, היא האם הודעות תשלום הקנס אכן נשלחו למבקש, והאם הן נשלחו לכתובת הנכונה?
- עיינתי בנספחים א' ו ב' הנ"ל, המהווים רשימה המכילה דברי דואר רבים שנמסרו למשלוח, לרבות הודעות התשלום נשוא בקשה זו. יצוין כי מסמך זה אינו מהווה אישור בדבר משלוח דואר רשום, אלא אישור על מסירה למשלוח בדואר רשום.

13. פסיקת בתי המשפט הכירה לאורך השנים בדרך זו של ביצוע מסירה והוכחתה באמצעות פלט מחשב, כאמור, כמבססת היטב את "חזקת המסירה", כנדרש בתקנות (ראו בהקשר זה רע"פ 4271/10 מרדכי מאיר נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 4.11.10; עניין עיריית הרצליה, בו אושרה דרך מסירה זו, על אף ששם נקבע כי המסירה בוצעה לכתובת שגויה ולכן נסתרה החזקה; עפ"א (מחוזי - ת"א) 80074/07 מור מילמן אפרת נ' עיריית ת"א; ניתן ביום 21.2.2008).

בהקשר זה ראו אף דברי בית המשפט העליון ב - רע"פ 106/15 עודד קריב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 20.01.2015):

"מחוקק המשנה קבע את "חזקת המסירה", אשר לפיה, בעבירות מסוימות, משלוח הודעה או הזמנה למשפט, באמצעות דואר רשום, מעבירה את הנטל אל כתפי הנמען, להוכיח כי הוא "לא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל". בענייננו, אין ספק, כי המבקש בחר להימנע מלקבל את הודעת הקנס...טענותיו של המבקש מתמצות, הלכה למעשה, בהשגה על תוקפה של "חזקת המסירה", במצבים מסוימים; אך יודגש, כי חוקתיותה של "חזקת המסירה", כבר אושרה בפסיקתו של בית משפט זה (ע"א 3613/97 אזוב נ' עיריית ירושלים, פ"ד נו(2) 787 (2002); וראו, בהקשר זה, גם רע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' כרם, בפסקה 20 (11.6.2013)). בנסיבות אלה, לא היתה חובה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, שכן ברור היה, כי המבקש לא מנסה לסתור את חזקת המסירה בנסיבות המקרה, אלא להפנות טענות חסרות יסוד כלפי נהליו של שירות הדואר. יובהר, כי לא נעלמה מעיניי החלטת בית המשפט העליון ברע"פ 8906/11 וייס נ. עיריית תל אביב. עם זאת, בנוגע לשאלה האם די בפלט האמור כדי לבסס את חזקת המסירה ציין שם כב' השופט ס. ג'ובראן כי מבלי לקבוע מסמרות בדבר, אף לעמדתו, בדומה לדעת בית המשפט המחוזי ומטעמיו, מקום בו ממילא הקל המחוקק את הנטל הרובץ לפתחה של הרשות, אין מקום להקלה נוספת על ידי בית המשפט. כלומר, עסקינן באמרת אגב בלבד, אשר כלל לא נדרשה לשם הכרעה בעניינו של אותו מבקש. בניגוד לאמור, קיימת התייחסות מפורשת וסותרת של בית המשפט העליון, לפיה ניתן לבסס חזקת מסירה על פלט זה, כמפורט לעיל.

14. לטענת המבקש מאחר והוא לא קיבל את הודעות תשלום הקנס כלל לא נפתח ההליך פלילי כנגדו. מאידך טענה המשיבה כי הודעות תשלום הללו נשלחו למבקש כדין, במסגרת סד הזמנים הקבוע בחוק, היינו תוך שנה ממועד ביצוע העבירה, ומשלא פעל המבקש לתשלום הקנסות או לחילופין להגשת בקשה להישפט בגין הדו"חות במועדים הקבועים בסעיף 229 (ח2) לחסד"פ, הרי יש לראותו כאילו הורשע בבית המשפט ונגזר עליו לשלם את הקנסות הקבועים לצד העבירה, כמפורט בסעיף 229 (ח2) האמור :

"לא שילם אדם את הקנס, חלפו המועדים להגשת בקשה לביטול הודעת תשלום קנס או להודעה על בקשה להישפט לפי סעיף קטן (א), ולא הוגשו בקשות כאמור או הוגשה בזמן בקשה לביטול הודעת תשלום קנס ונדחתה, יראו אותו, בתום המועדים הקבועים בסעיף קטן (א) להגשת בקשות אלה, כאילו הורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס, ואולם הוראות סעיף קטן זה לא יחולו על אדם שבקשתו לביטול הודעת תשלום קנס הוגשה שלא במועד אך התובע דן בה מכוח סמכותו לפי סעיף קטן (ה) וביטל את הודעת תשלום הקנס, או על אדם שבית המשפט החליט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230."

15. לאחר שעיינתי במסמכים שצורפו לבקשה ולתגובת המשיבה, ואף לאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים בפניי, אני קובע כי המבקש לא עמד בנטל המוטל עליו לסתור את חזקת המסירה ולהוכיח כי הוא לא קיבל כלל את הדו"חות או את הודעות התשלום או למצער לא קיבלן בנסיבות שאינן תלויות בו, וכי הכתובת אליה נשלחו ההודעות אינה הכתובת הנכונה. במהלך השנים התבקש המבקש על ידי המשיבה להמציא לעיונה אישור מטעם משרד הרישוי בדבר הכתובת העדכנית נכון למועד ביצוען של העבירות בהתאם למספר הרישוי של רכבו. המבקש התחמק מכך ורק בשנת 2010 המציא לעיונה של המשיבה מסמך מטעם משרד הרישוי אשר כל שניתן ללמוד ממנו הינו אודות תקופת בעלותו על הרכב האמור ואין בו כל אינדיקציה באשר לכתובתו נכון למועד ביצוען של העבירות. מניסיון זה שעשה המבקש (אף באמצעות עורכי דינו, דבר תמוה לכשעצמו), להציג מצג לפיו מסמך זה מבסס את טענתו בנוגע לכתובת העדכנית במועד ביצוען של העבירות, ניתן ללמוד כי אין בגרסתו שמץ של אמת.
16. המבקש כלל לא הכחיש את ביצוען של העבירות ואף לא הכחיש כי הדו"חות הוצמדו לרכב הרשום על שמו. מן התכתובות השונות בין הצדדים במהלך השנים אף עולה כי המבקש הציע למשיבה לשלם חלקית את הקנס המקורי (דבר המלמד על חוסר תום לב בהגשת בקשה זו, במסגרתה מנסה המבקש להתחמק לחלוטין מן החוב במלואו). אומנם, החוק מטיל על המשיבה חובת משלוח הודעת תשלום נוספת תוך שנה ממועד ביצוע העבירה. עם זאת, לא ניתן להלום מצב בו אזרחים מתעלמים לחלוטין מדו"חות המוצמדים לרכבם בגין עבירה אותה ביצעו, ואותה אין הם מכחישים כלל, ובוחרים במועד להתעלם מהם ולא לשלם את הקנס הנקוב בהם, ואף לא פונים למשיבה בבקשה לביטול הדו"חות במסגרתה יפורטו הנסיבות המצדיקות זאת. תחושתי, וזאת בזהירות המתבקשת, היא כי כך בחר לעשות אף המבקש שלפניי. כעת, בחלוף זמן כה רב, ורק לאחר שהוטל עיקול על חשבונו בגין חובו למשיבה נזקק לפתע המבקש ודרש לבטל את חובו הכספי, אשר מן הסתם טפח ברבות השנים אך בשל מחדליו והתעלמותו מדרישות שונות לתשלום החוב אשר נשלחו לו מטעם המשיבה (כפי שעולה מן המסמכים שהציגה המשיבה לעיוני). סבורני כי אין להשלים עם התנהלות שכזו.
17. אל מול טענותיו הסתמיות של המבקש לפיהן לא קיבל כל הודעה בדבר ביצוע העבירה או הודעות לתשלום הקנסות, הציגה המשיבה לעיוני מסמכים שונים מהם עולה כי הודעת תשלום הומצאו למבקש, בהתאם לכתובתו העדכנית באותה עת. תימוכין לכך ניתן למצוא, כאמור, ב"רשימת דברי דואר רשומים" (נספחים א' ו - ב' לתגובת המשיבה), המפרטת שורה של דו"חות אשר נמסרו לדואר לשם שליחתם בדואר רשום. ברשימה זו, אשר הינה רשומה מוסדית לכל דבר ועניין, מפורט מס' הדו"ח, שם בעל הרכב וכתובת למשלוח ואף מוטבעת עליה חותמת רשות הדואר בסניף טבריה. מכאן מתחייבת המסקנה לפיה הודעות התשלום התקבלו בענייניו של המבקש בפועל למשלוח, ואף מתקיימת החזקה לפיה דבר דואר אשר התקבל אכן נשלח לייעדו. די בהצגת אישור זה כדי לבסס את חזקת המסירה (ראו - ע"א 49935-03-15 אטדגי נ' עיריית טבריה, מיום 6.7.16). טענת המבקש לפיה חותמת סניף הדואר בטבריה הינה משנת 1995, היינו עובר לביצועה של העבירה הראשונה, אינה נכונה ויש אף בה כדי ללמד על חוסר האמינות בגרסתו. עיון בנספח א' - "רשימת דברי דואר רשומים" ובחותמת הדואר המוטבעת עליה, מלמד בצורה ברורה כי הודעת התשלום הראשונה התקבלה על ידי סניף הדואר בטבריה לשם משלוח למבקש ביום 23.12.1996, דהיינו לאחר ביצוע העבירה הראשונה ובמסגרת סד הזמנים הקבוע בחוק.

18. כפי שנפסק לא פעם, בבסיס חזקות המסירה בדואר עומד טעם כפול: האחד עניינו בחובה החוקית של תושב לעדן את מרשם האוכלוסין על כל שינוי במענו (סעיפים 2 (א) ((11-17 לחוק מרשם אוכלוסין) הטעם השני טמון בניסיון החיים והשכל הישר המלמדים כי מסמך שנשלח בדואר מגיע ליעדו ברוב המקרים (ראו: ע"א 3613/97 אזור נ' עיריית ירושלים, פ"ד נו (2) 787, 805-806 (2002); עניין עיריית הרצליה, פסקה 20). המחוקק קבע, כי שילוב טעמים אלה מצדיק לקבוע כממצא עובדתי שמסמך שנשלח בהתאם לחיקוק הרלוונטי הגיע ליעדו ודי בכך כדי לכונן ידיעה קונסטרוקטיבית של הנאשם או החייב אודות ההליכים המתנהלים נגדו.
19. כאן המקום לציין כי נכון למועדים הרלוונטיים לביצוע עבירות החניה שלפנינו (1996 ו- 2003), המען המחייב לעניין משלוח הודעות תשלום קנס בשל עבירות חניה הוא מענו של בעל הרכב, כפי שהוא רשום ברשות הרישוי (בהתאם להוראת תקנה 41(א) לתקנות). על בעל הרכב מוטלת החובה להודיע לרשות הרישוי אודות שינוי בכתובתו, תוך 15 יום (תקנות 10 ו- 13 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961). אם לא עשה כן ובשל כך לא ידע בעל רכב על הודעות תשלום קנס שנשלחו לו, אין לבעל הרכב אלא להלין על עצמו, כדברי כב' השופט א' לוי ברע"פ 2096/07 ד"ר צפורה כוכבי נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (מיום 1.5.2007):
- "מבעליו של כלי-רכב אתה מצפה - וזוהי גם חובתו על-פי חוק (ראו סעיף 17 לחוק מרשם האוכלוסין, התשכ"ה-1965; סעיף 2 לחוק עדכון כתובת, התשס"ה-2005) - כי ידאג לכך שהכתובת המצויה בידיהם של גורמי התעבורה היא כתובתו האמיתית. מקום בו לא עשה כן, לא יוכל הוא להישמע בטענה כי דברי דואר שנשלחו לכתובת השגויה לא הגיעו לידי".
20. בהקשר זה, אפנה לסעיף 9 לתצהירה של גב' עדנה שמחה, העובדת כפקידה ראשית במחלקת החניה בעיריית טבריה מזה שנים רבות, בו מתואר ההליך במסגרתו נשלחות הודעות תשלום הקנס. גב' שמחה אף ציינה כי במקרה דנן ההודעות נשלחו על פי הכתובת המעודכנת במשרד הרישוי באותה עת, בהתאם לתקנות התעבורה, דהיינו לרח' האצ"ל 364 בקריית שמונה. לא זו אף זו, בדיון שהתקיים בפניי ביום 17.9.2017, אישר המבקש כי אכן זו הכתובת הנכונה אשר אף הייתה רלוונטית באותה עת, ובאשר לכתובת אחרת המצוינת בבקשתו - רח' האצ"ל 11 בקריית שמונה, טען כי מדובר למעשה באותה כתובת בדיוק, וכדבריו: "... 11 זה מספר חדש ל 364". (שורות 6-7, עמ' 2 לפרוטוקול הדיון האמור).
21. במילים אחרות המבקש אישר כי הכתובת "רח' האצ"ל 364", אשר הייתה ידועה למשיבה במועד ביצוען של העבירות ואף במועד משלוח הודעות התשלום, הינה הכתובת הנכונה. טענת המבקש לפיה עסקינן במבנה המכיל דיירים רבים ולכן לא קיבל את דבר הדואר, מוטב היה כי כלל לא תישמע. ראשית, האחריות לעדכון כתובת או להבהרה באשר למיקום המדויק של דירה זו או אחרת לשם משלוח דבר דואר מוטלת על המבקש עצמו, ככל אזרח. שנית, לשאלת בית המשפט במהלך הדיון האמור, אישר המבקש כי דברי דואר אחרים התקבלו בכתובת זו כדבר שבשגרה ולכן תמוהה עוד יותר טענתו לפיה דווקא הודעות התשלום לא התקבלו. מטעם זה, ומאחר והמבקש לא סתר את "חזקת המסירה" ולא הוכיח כי הודעות התשלום לא הגיעו ליעדן בשל נסיבות שאינן תלויות בו, יש לדחות בקשתו.

22. שיקול נוסף לדחיית הבקשה הינה השיהוי העצום בהגשתה. המבקש היה מודע היטב לאורך השנים הן לדו"חות שהוצמדו לרכבו והן להליכים שננקטו על ידי המשיבה ובחר משיקוליו להתעלם מכך. המבקש הקדיש לא מעט מזמנו בהתכתבויות עם המשיבה וזאת במטרה לבטל את רוע הגזרה ואף לדחות את הקץ. בשלב מסוים הצהיר המבקש בפני המשיבה כי אין בכוונתו לשלם את חובו וכי הוא מבקש להישפט. חלפו שנים רבות עד אשר מימש הצהרתו זו, וזאת רק לאחר הטלת העיקול. התנהלות חסרת תום לב זו בשילוב השיהוי הרב מצדיקים, לכשעצמם, דחיית הבקשה (ראו בהקשר זה האסמכתאות המפורטות בתגובת המשיבה). אין ספק כי בקשת המבקש הינה אך תולדה של הליכי הגבייה שננקטו כנגדו לתשלום חובותיו בגין הודעות תשלום הקנס, ואלמלא ננקטו, סביר להניח כי המבקש היה ממשיך להתעלם מחוב זה.

23. בבקשתו אף מלין המבקש ארוכות אודות הליכי הגבייה אשר בוצעו מטעמה של המשיבה וביקש להורות על ביטולם, לרבות הסרת העיקול אשר הוטל, זאת מחמת נקיטתם בחלופת תקופת ההתיישנות. באשר לטענת המבקש בהקשר זה, לרבות הטענה לפיה המשיבה השתהתה במשך שנים עד אשר נקטה בהליכים לגביית החוב, הרי שגדר סמכותו העניינית של בית המשפט לעניינים מקומיים משתרעת אך ורק לסוגיית התיישנות העבירה ולא התיישנות העונש ובסוגיה זו, השאלה היחידה העומדת לדיון בפני האם נעשתה כדין ההמצאה הראשונה הקונסטטיטובית של הודעת תשלום הקנס למבקש, הא ותו לא (ראה לעניין זה ע"פ 3482/99 אריה פסי נ' מדינת ישראל (16.12.99)).

24. מעבר לצורך, אף אם נקבל את טענת המבקש לפיה הודעות התשלום כלל לא הומצאו לו וכי נודע לו על קיומו של החוב רק בשנת 2008 עקב נקיטת הליכי גבייה כנגדו (טענה אשר אינה מתיישבת עם המסמכים שהגישה המשיבה לעיוני - ראו האמור בסע' 16 לתצהירה של גב' שמחה ולנספחים ה' (1-4)), לא ברור מדוע השתהה המבקש זמן כה רב עד אשר פנה לבית המשפט, הסבריו בהקשר זה אינם מקובלים עליי. שיהיו ניכר זה השלכות רבות לצידו. מעבר לקושי הרב לברר לאשורן עובדות ונסיבות בנוגע לעבירות אשר בוצעו בשנים 1996 ו- 2003, הטרחה הנגרמת למשיבה בהתמודדות יום יומית עם בקשות מסוג זה אשר נועדו אך ורק להתחמק מתשלום חוב כספי אשר לכשעצמו אינו מוכחש, הינה רבה ומחייבת התייחסות הולמת אף על ידי בית המשפט בדמות הטלת הוצאות. הנאשם בחר אף להתעלם מהצעתה הנדיבה של המשיבה בתגובתה לבקשתו להסתפק בתשלום סכום מופחת אשר יסיים את ההליכים ויחסוך אף זמן שיפוטי. מן הראוי להרתיע אחרים, כמבקש שלפניי, לבל יעשו שימוש לרעה בהליכים מסוג זה אך ורק כדי להכביד על הרשויות ואף על בתי המשפט.

25. נוכח האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה. אני מחייב את המבקש בהוצאות המשיבה בסך של 2,000 ₪. הכספים יופקדו בקופת בית המשפט תוך 21 יום מהיום, אם לא כן יישאו ריבית והפרשי הצמדה כחוק. לאחר הפקדת הכספים הם יועברו למשיבה.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בנצרת.

ניתנה היום, ט' חשוון תשע"ח, 29 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.